

dom, og jeg tror ikke, at der er noget Tryk, der hviler tungere nu paa den fattige end netop det, at han, trods alle sine Bestræbelser for at holde sig opret i sine unge Aar, dog staar med den pinlige Følelse, at bliver han gammel, er der intet Raad for ham længere, saa maa han bøje sig under Fattigvæsenet. Tag dette Tryk bort fra ham og han vil føle en ganske overordentlig Vættelse derved, og det sker ved denne Lov. Jeg er vis paa, at Tusinder i bort Land glæde sig til, at dette kan træde i Værk, og jeg forstaar ikke de Herrer, som sætte en saadan Pris paa at forstyrre denne Glæde ved at ophidse Sindene ved Fantasier, Sæbebobler, som de dog meget godt selv maa vide, det er. De Herrer kunne sætte sig selv og Sagen saa meget paa Hovedet, som de ville, Kendsgerningerne ville komme til at tale, og de kunne maaste komme til at tale saa højt, at man faar en Førestilling om, at der ogsaa paa andre Omraader findes Humbug i Frager. Jeg vil ikke være med til at berede Smaafolk de Tantaluskvaler, som det er at holde dem et eller andet lokkende Billede for Øjnene, som de aldrig kunne naa. Jeg vil ansæ det for en Væere for enhver Rigsdagsmand, som har været med til at medvirke til, at denne Sag hurtigt kan træde ud i Livet.

Ovesen: Naar jeg har taget Ordet i denne Sag, som jo angaar en Alderdomsforjærgelse til værdige trængende, og jeg jo ifølge min sociale Stilling staa de Folk nær, saa kunde det ligge temmelig nær at antage, at det var en varm anbefaling, jeg vilde give dette Forslag, men det er det desuagtet ikke, og jeg skal sige hvorfor, skønt det er sagt tit nok; det er, fordi dette Lovforslag hyder ingen Ting, det hyder ikke de fattige noget. Det er, som det er sagt, det begynder godt, og det slutter ogsaa godt. Det begynder jo som Forslag til Lov om en Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende udenfor Fattigvæsenet, og det slutter med en § 11, der siger, at denne Lov gælder ikke for Færrerne, og det er nok det gode, Begyndelsen og Enden. Jeg skal ikke komme for meget ind paa Enkelthederne, der er taget haardt nok paa dem. Det er sagt, at det er et enormt Fremskridt, der sker, men jeg vil nærmere slutte mig til de Udtalelser,

mod hvilke der er protesteret saa stærkt, at det er snarere en Tilbagegang end et Fremskridt. (Modsigelse). Ja, det kan være, det er fejlt men saa maa jeg indrømme, at saa har jeg læst min kommunale Valglov fejl, thi i et humanit Sogneraads Hænder indrømmer jeg kan Loven udrette en Del, men i et inhumanit Sogneraads Haand er den ingen Ting bevendt, saa er den endogsaa ringere end den, vi have. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (C. Ravn) satte sin Vid saa meget til de kommunale Raad. Jeg skal ikke komme ind paa at tale uforbelaglig om de kommunale Raad. (C. Ravn: Det tør det ærede Medlem ikke.) Saamænd tør jeg saa, naar jeg kommer med Kendsgerninger, er jeg ikke bange for det, det var ikke saa vanskeligt at fremsføre Kendsgerninger paa dette Omraade: Kommuneraadens Stilling lige over for Fattigfolk, som ganske vist ikke kan kaldes Sogneraadens lyse Side, det skal jeg imidlertid forbigaa. Sogneraadet er en Repræsentation, som er udspungen, jeg kan ikke sige af den almindelige Valgret, det er kun den mindre Del, men jeg ønsker at forlade Sogneraadene, lad mig hellere henholde mig til de Herrer i dette Ting, som ere udspungne af den almindelige Valgret, de kunne ogsaa gaa med til noget, som Fattigfolk ikke ere saa helt glæde ved. Vi behøve kun at gaa tilbage til Eiden ved anden Behandling af Fattiglovsforlaget, der gif et Flertal med til at stemme for en Paragraf, der indeholdt Spændetroje, og for en Paragraf, der paabød, at naar Egtesfolk kom paa Fattiggården, kunde de blive adstilt. (Modsigelse). Jo, der staa „i Regelen“, det skal det ærede Medlem lade staa, men det skal være mig en Fornøjelse, naar vi saa tredje Behandling, at det ærede Medlem sørger for, at de to gresle Paragraffer komme ud. Det illustrerer, hvad en Repræsentation kan gaa med til, saa kan man ikke udelukkende stole paa deres gode og varme Hjerte for de smaa. Det er bedst, at de smaa blive værnede saaledes, at de kunne, om jeg saa maa sige, for en Del passe deres egne Sager og hente sig selv. Jeg skal som sagt ikke gaa ind paa Enkelthederne, jeg maa ærlig tilstaa, at jeg forstaa ikke det, jeg har hørt. Jeg kan ikke finde det mindste deri, som er til nogen Fordel for gamle værdige trængende i Retning af Alderdomsforjærgelse;